

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sortes, Qvibvs, Ne Temere Cadant, Temperandis; Vel, Si
Temere Dvcvntvr, Castigandis, Divini Ivdicii Æqvitas
Semper Adest**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 9. Ad diuini iudicij examen citatos meritò compauescere, & emendari debere, nec ridere citationem, aut citantes. exemplo Hannoniæ Comitiss, & Hiberniæ Proregis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52306)

§. IX.

*Ad diuini iudicij examen citatos meritò compa-
rescere & emendari debere, nec videre cita-
tionem, aut citantes. exemplo Han-
nonia Comitum, & Hiber-
nia Proregis.*

Thom.
Canti-
prat. lib.
2. Apum.
c. 35. §. 3.

Et meritò sibi cauent à tali prouocatio-
ne iniquitatis non solùm operadores, sed e-
tiam fautores ac patroni. Quemadmodum
cauisse legimus Hannoniæ Comitem: qui,
dum vellet, in Ecclesia S. Ioannis, in Valence-
nis, Canonicos expellere regulares, & pro eis
ponere Canonicos seculares; Abbas eiusdem loci,
ad summum iudicē appellauit. Appropinquan-
te autem appellationis die, cum Abbas inciperet
infirmari, & se ad comparandum, coram sum-
mo iudice, orationis instantia preparare; ipseq;
Comes, sub eodem tempore, sentiret incommo-
dum, caussa cessit, omnimodè diem veritus iudi-
cij, & sententiam expectare. Sapuit iste in
tempore, cōsilium Christi secutus dicentis:
Esto consentiens aduersario tuocitò, dum es in
via, cum eo: ne fortè tradat te aduersarius iu-
dici, & iudex tradat te ministro: & in carce-
rem mittaris. Vtinam & alij consilium hoc
audirent, & dum in via sunt, faciem iudi-
dicis præoccuparent. Serò beneuolentia

Matth. 5.
25.

Iudi-

Iudicis conciliatur in tribunali : præstatq;
aduersarium placare , quàm expectare sen-
tentiã damnantis. Rideri homines possunt,
Deus non irridetur. Quare, magno suo malo,
Numẽ in Martyre risit Hiberniæ Prorex, de
quo eruditissimus Galliarum regis Confi-
liarius scribit, ab eo Maionensem Episco-
pum Patritium Ochelium, & Conatium
Ornarium Franciscanum, virum religione
& sanguine clarum, nempe è Ducum pro-
sapia oriundum, capitis damnatum, ac sus-
pendio addictum, quòd Ecclesiæ caput pro-
fanã feminã, Angliæ scilicet reginã vterq;
cõstantissimè negauisset. Iam sub patibulo,
iam in laqueo erat Ochelius, cum petijt, vt
quando ipsi viuere ampliùs non liceret,
liceret saltem, sub finem vitæ, aliquantu-
lum loqui, & populo postremùm valedice-
re. Non negata est illi ea petitio. Cæpit er-
go Deo gratias agere, quòd sibi socióque
tantum constantiæ, quòd occasionem fidei
profitendæ, quòd gratiam vitæ, pro Chri-
sto, proijciendæ dedisset. Adhortatus est de-
inde Catholicos, si qui adessent, vt in ea-
dem religione, cuius ipse caussa moreretur,
vsque ad extremum spiritum & ipsi perse-
uerarent. Admonuit insuper, si qui secus
sen-

Galat. 6.

7.

Flori-
mund.

Remund.

lib. de

ortu & in-

teritu h. c.

reseon c.

20. n. 6.

sentirent, vt & ipsi solum Christū, & Christi Vicarium Romanum Pontificem, pro capite Ecclesiæ agnoscerent. Hac enim unica de causa se, cum socio, in vincula datum, atque in teterrimo carcere, solis omnis experte, quindecim dies, detentum; ac postea, ex Acherontica illa obscuritate, extractum, multis pollicitationibus ac blandimentis sollicitatum; grauissimis minis ac tormentorum metu perterrefactum, semper negauisse, Reginam esse Ecclesiæ caput. Ob quam constantem negationem, inquietabat, Prorex irritatus, cum tunica molesta deesset, ocreas butyro, sale, oleo & pyrio puluere iussit impleri, pedibusque meis inductas, in bullientem aquam imponi. Ita elixis pedibus ocreas, cū carne, detraxit; vnde ossa nuda solisque nervis hærentia gero, quibus in cælum, non in sententiam æternæ damnationi obnoxiam, cum me iturum profiterer, ad noua tormenta sum pertractus. Nam mihi, hi digiti, & hæc brachia, vt videtis, inter duo grandia saxa, sunt miserrimè cōtrita. Ita frumentū Christi factus sum. Nunc demum, quia de sententia non cessi, vt Christo meo conformis fiam, sublimis pendebo, vt de cruce anima

vici

viciniùs ad cælum eat. In hunc sensum, ad dimidiam horam, eo affectu, eaque vi verborum perorauit, vt etiam aduersarij ipsi non possent à fletu abstinere. Pro epilogo ad Proregem conuersus, hac eum oratione compellauit: *Tu quidem, ô Prorex, hoc corpus miserè torsisti, atque iniurias mihi multas intulisti, quarum hinc ultionem non posco, sed te iam, celo teste, ad diuina maiestatis tribunal cito, vt illic facti rationem reddas.* Percussit hæc citatio animum Proregis vehementer; altamque ei plagam incussit; qui, vt bilem cum verbis exoneraret, dixit: *I, nunc bipedum nequissime; I, Pegaseo volatu, ad Cerberum: Tuam ego appellationem, nec hili facio; tu ad Phlegethontem abi.* His verbis vtrinque commutatis, Episcopus, cum socio, strangulatus ad cælum; Prorex ad Limiriensem urbem ijt. Non ita diu post accidit, vt Prorex cum Barone, animi causa, in campos exspaciaretur. Et peruenit ad eum ipsum locum, in quo duo Martyres laqueo intercepti pependerunt. Ibi Baronem compellans: *Ecce, ait falsum Prophetam, qui ad Dei iudicium me citauit; cum anima illius iam caleat in flamma, corpus putrescat in furca.* Hæc Prorex, inscius, quàm tenui filo
sua

sua quoque tunc vita penderet. Nam correptus morbo, qui animam eius, decimo quarto, ab eo, quo ad iudicium vocatus est, die, ad Rhadamantum expulit, verè sensit, ridentes à Deo irrideri, rectiusque se facturum fuisse, si, quod Martyri falsò prædixit, sibimet ipsi cecinisset, ac in tempore resipisset. Sed, vt D. Gregorius ait, *habet hoc prauorum malitia, vt cum vera in se flere mala renuit, fingat aliena: Nam, quasi solatio facinoris utitur, si, falsis vocibus, & vita corripientis inquinetur.*

S. Gregor. lib. 10. Moral. c. 3.

§. X.

Adolescentem vi è religione rapiens à Iudice negligente & iniusto non damnatus, ad diuinam iustitiam sententiam euocatus risum amarum amara morte luit.

Thom. Cantiprat. lib. 2. Apum. c. 35. §. 2.

Alterius etiam causâ, vadimoniū constituit apud doctū & pbatæ fidei scriptorē, alius; de quo eiusdem temporis author ita scribit: *Monasteriū S. Iacobi, apud Leodium, notū multis est & acceptū. Istud quidam adolescens consobrinus maioris Prepositi, causa deuotionis & religionis, intravit. Quod vt audiuit prepositus, indignè tulit: mandat Abbati remitti consobrinum, per clericos: renuit ille.*

Tunc